

ACCIÓ

SETMANARI DE POLÍTICA ART I LITERATURA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ

Carrer d'en Prim, 87

PREUS

Número solt. 0'15 ptes.

Trimestre . . . 2'00 »

A fora . . . . 2'50 »

No s'admeten originals sense signatura. — De tots els originals en són únicament responsables llurs autors

Any II (segona època)

Granollers, 22 de Novembre de 1931

Número 19

A l'entorn del laïcisme

Dies enrera hom podia llegir, a la premsa, llarguíssims extractes dels diferents parlaments referents a qüestions pedagògiques, pronunciats per ciutadans que tot pregonant, en ple Congrés, les llibertats nacionals, volen restrènyer-les dins el seu radi de pensar, sense veure que llurs mateixes declaracions palesen una ignorància supina, un analfabetisme pedagògic, puix volen capgirar la paidologia, atacant l'infant en les fibres més íntimes del seu ésser, negant-li tota formació espiritual (no dic ja catòlica): com a ciutadà, vaig restar-ne sorprès; com a mestre em vaig indignar. Ha vingut la República, s'és feta la revolució, però aquesta no serà mai tal si ve a ésser desordre o transgressió de principis intangibles; la veritable revolució és progrés, no retrocés.

Per què les lleis d'ahir i de tants segles enrera, no han d'esser menys certes avui? La química, la psicologia i les demés ciències, han sofert variació amb el canvi de règim? Per què, doncs, s'escomet tant cínicament a la Pedagogia? Cal que tothom ho sàpiga: hi ha gent intrusa que ha tractat de desvirtuar l'educació; gent que amb conceptes sofisticats han volgut llevar a l'Escola un dret reconegut d'ençà que la civilització aparegué a la terra, el dret de formar, d'educar la consciència de l'infant.

Fins ara l'Escola era catòlica, avui, per Decret oficial, és laica, o sigui aconfessional, completament neutra en matèria religiosa, i per consegüent, respectant totes les creències; l'actual Ministre d'Instrucció Pública, en el parlament que feu a Terrassa ens aclareix un terme, esfumant de bon principi, tot dubte neguitós; laic, va dir, no significa sectari, ni anti-religiós. Aquestes paraules provenen de l'ample esperit de llibertat que l'ànima, però al seu entorn es regira un ambient discordant, que entén per laïcisme no solament la persecució de la confessió catòlica, sinó l'arrevassament dels principis naturals pels quals ha de formar-se el noi en la seva part espiritual, la destrucció d'aquelles lleis morals tant enaltides per tots els pedagogs, tant catòlics com acatòlics, donant a entendre «ipso facto» que el laïcisme escolar no està renyit amb cap mena de creença, ço que confirma En Marcel·lí Domingo en el seu citat parlament, dient aquesta frase, per molts una paradoxa: Tots els corifeus del laïcisme espanyol, són de sentiments profundament religiosos.

L'Escola, aquest recinte sagrat que forma l'home de demà, és un lloc d'alliçonament social, un centre de formació espiritual i per consegüent, el moro i el cristià, el jueu i l'infidel, perden llur condició per nodrir-se tots amb els principis d'una recta moral i les lleis de la religió natural, que tota confessió s'apropia aixamplant-ne o restrenyent-ne el sentit. En un mot: l'Escola baix aquest concepte, és un lloc d'educació, paraula que James Mill, fent ressò a les teories de l'idea alemanya, ens defineix dient que és el desenvolupament progressiu i armònic de les voluntats humanes; com que aquestes són d'ordre físic, intel·lectual i espiritual, mereixen ésser ateses totes baix pena de quedar deficient l'obra pedagògica: l'exercici i el joc, les lletres i les ciències, satisfan les dues primeres, i els principis de la llei natural, degudament interpretat, clouen la tercera que ja coneixia Sòcrates, quan deia a un pare el fill del qual educava: «Us torno vostre infant; no puc educar-lo perquè no m'estima»; i Diògenes, quan en ple dia, amb un llum encès cercava un home en tot Atenes.

I encara deixarem que gent aliena es posi en terreny nostre i ens vulgui exposar noves normes, fruit d'un fanatisme ignorant i malentès? Un home hi ha en la Història de la Pedagogia que discorda d'opinió, Lleó Tolstoi, pare de l'Escola Russa, un fenòmen ridícul, un daltabaix denigrant, que fracassà completament: les seves teories no eren làiques, ni sectàries, eren àcrates i immorals, que aplicant-les a l'Escola es convertí en un focus d'immoralitat i desviació; seguim el seu camí i retrocedirem com ell ho feu. Un laïcisme mal entès, desvirtuaria l'Escola, abusant de la feblesa de l'infant, que Fnelon fa palesa quan la compara a un llum que vacil·la a la més petita bufada; moure'ns en aquest camp fóra esmerçar energies vanament, per formar un organisme incomplet, una generació adúltera que tant d'hora seria nostre botxí. — WERTIK.

Oportunisme... o cinisme?

Aquests dies sota el nom d'ACCIÓ RADICAL CATALANA, ha estat publicat un manifest, el qual dirigit al poble de Catalunya diu que aquesta agrupació es proposa iniciar la intel·ligència i coordinació de tots els republicans radicals d'aquesta regió, i ve a actuar en un sentit de veritable catalanitat.

Diu també, aquest manifest, que ACCIÓ RADICAL CATALANA desitja reunir en la seva organització un grup selecte d'homes que puguin intervenir en el Governament de Catalunya, i també aquest partit procurarà que la República estengui els seus beneficis a tots els ciutadans sense preferències de classes ni de credo religiós o polític.

Aquest manifest va firmat entre altres per F. Torras i Villà.

Res podem dir de la resta dels firmants, car no coneixem pròpiament la vida política de tots ells. Però pel què toca al senyor F. Torras i Villà, canvia completament, car com a granollerins i com a catalans tenim molt per dir-li tant com a polític i com a catalanista.

Per endavant, nosaltres hem de fer consignar la nostra més ferma protesta, per el cinisme que demostra posseir aquest senyor signant un manifest que diu textualment: «queremos actuar en un sentido de verdadera catalanidad». Com si fos possible que pogués actuar en un sentit de catalanitat si sempre ha fet política anticatalanista!!

Tots podem recordar encara la seva actuació de diputat en el Congrés i el cèlebre discurs que va pronunciar rabiosament anticatalanista. També podem recordar com tota la premsa de Barcelona iniciava una campanya contra el senyor Torras, per quant en aquelles Corts s'entaulava per enèssima vegada el plet de Catalunya i ell era l'únic fill de Catalunya que el combatia.

Igualment, quan la Dictadura va nomenar-lo Diputat de R. O. i en les sessions de la Diputació de Barcelona va fer-hi una oposició sistemàtica contra la desapareguda Mancomunitat fins aconse-

guir que en aquells temps desapareixés per sempre aquest organisme.

Cal recordar també quan la vinguda del ex rei a la nostra ciutat, el discurs purament espanyolista que va pronunciar sense recordar-se que estava a Catalunya i que ell també n'era fill.

Hem de fer menció encara, de l'aspecte que té com a polític granollerí, car sobradament tots sabem que la seva actuació ha estat completament desastrosa en tots els llocs per on ha passat. L'any 16 va fer-se amo del nostre Ajuntament amb el crit de *no pagueu*, i el resultat tots el sabem com ha anat.

Al venir l'any 23 la Dictadura Primo-riverista, continuà com si res hagués passat mantenint son cacicat. És en la memòria de tots, com durant aquests anys de dictadura van efectuar-se diversos escor-

colls a casa de significats catalanistes, com es va fer tancar el Foment de la Sardana, i com es transformava, sinó de dret de fet, La Unió Liberal en centre d'operacions de *La Unión Patriótica*. Com gràcies als seus bons oficis ens visitava Primo; Anido, Milà, Baró de Viver, etc., etc., és a dir, tots els enemics més aferissats de la nostra terra.

Nosaltres de la seva vida política podem dir que en tots conceptes hem estat perjudicats. Econòmicament la seva política consistia considerant que el poble, havia de pagar i no podia reclamar, car tot es feia per... dallonses. Això gairebé tothom ho ha pogut constatar.

La conseqüència de la seva política és un gep al Municipi, que costarà déu i ajut per resoldre'l. Sort encara que el poble, passés el què passés, va llançar-se al

carrer per poder salvar part dels seus interessos que ja s'havien hipotecat amb l'emprèstit dels dos milions. Altrament, on serien ja aquests diners? Ben segur que s'haurien inventat qualsevol altra obra pantanosa com el monument de la plaça d'Àngel Guimerà, i hom ja no en cantaria gall ni gallina.

No cal dir que si tots els firmants són com el senyor Torras i pretenen salvar la República, i de més a més els del *grupo selecto* també són així i han d'intervenir en el govern de Catalunya, el nostre President de la Generalitat senyor Francesc Macià estarà ben fresc. Bé caldrà que es cordi les espartenyas, i només que es recordi de com fou rebut a la nostra ciutat el dia 8 de Desembre de l'any 1922.

PERE ROCA

La meva resposta a Amador Garrell, republicà, periodista i del comerç

És a mi, indiscutiblement el menys dotat, a qui correspon la missió de contestar a Amador Garrell en el seu article publicat en el darrer número de «La Gralla».

És a mi, a qui pertoca d'aclarir concretament i categòrica que Amador Garrell **disfrutava dels honors de la franquícia** en l'Escola Municipal de Segona Ensenyança. M'hi obliga la meva condició de ciutadà, i ho exigeix el càrrec amb què vaig ésser honorat, de Representant o Delegat de l'Ajuntament en la susdita Escola; no pas mogut per l'interès que pugui tenir el posar una vegada més a la consideració pública els mèrits personals d'aquest senyor prou conegut, ans bé, com a mida preventiva entronc del professionalisme del joc brut.

I em serà fàcil. Em caldrà únicament fer la transcripció fidel de part de certs articles d'altre temps apareguts en «El Diluvio», i amb la vènia de la Corporació Municipal, reportar quelcom de certes actes del Patronat de l'Escola, avalades per la signatura del senyor Magí Anglés, Josep Marimón, Alfred Canal, Josep Jonch i el propi senyor Vegué, qui actuava de secretari en l'organisme que ens ocupa.

Deia «El Diluvio» en la seva edició de 15 de Novembre de 1929 en article signat per Amadeu Baryany:

«Deben saber los lectores de EL DILUVIO que don Claudio de Boét, contra quién no atrevióse el señor Garrell, es el secretario de la corporación municipal de la ciudad y que el Ayuntamiento da un noventa por ciento de sus trabajos de imprenta (que no son pocos) a la casa Garrell, de cuya propiedad industrial forma parte don Amador.

Debo hacer constar que en Granollers existen otras dos imprentas.

La fachada que actualmente ha reconstruido la imprenta Garrell, domicilio de la Administración y Redacción de «La Gralla», lo ha sido verificando las obras a base de especiales atenciones del Ayuntamiento, que han permitido a sus propietarios no desembolsar hasta el momento cantidad alguna.»

i afegia:

«El Municipio, de quien depende y es quien administra el colegio de segunda enseñanza, ha tenido con don Amador Garrell un exceso tal de consideraciones que le han permitido lucrarse del mismo. **A aquél han concurrido sus hijos durante más de un año y medio sin que en tal espacio de tiempo se haya tomado la molestia de satisfacer una sola mensualidad.**

He de recordar también al señor Garrell. «nacionalista y republicano de toda la vida», el número extraordinario de «La Gralla» en conmemoración de uno de los viajes que los reyes hicieron a nuestra ciudad. Extraordinario que vió la luz a base de una subvención de la Diputación provincial, y que fué gestionada por quien en esta dispone del silencio.»

A lo que contestà el senyor Garrell en «El Diluvio» de 16 de Novembre de 1929:

«Las «especiales atenciones» del Ayuntamiento para con la casa Ga-

rell, que ha permitido a ésta hacer la fachada de su casa —o de nuestra casa, como quiera— sin desembolsar «hasta el momento» cantidad alguna, no es cosa nuestra, como comprenderá, sino que es de la incumbencia del Ayuntamiento, del cual precisamente formaba parte el señor Barbany.»

i encara més:

«Referente al «exceso de consideraciones» que el Municipio, o quien sea que administre el Colegio de segunda enseñanza, haya podido tener con los hijos de don Amador Garrell, no dude el señor Barbany que éste las agradece profundamente. Y agradece al señor Barbany la parte que le corresponde en ese «exceso de consideraciones» a las cuales se refiere.»

Per la meva part, crec que no em cal afegir res, i entenent-ho així, transcripció íntegrament la darrera nota d'Amadeu Barbany sobre l'afer. Diu així:

«**Visto para sentencia.** — A mis contundentes afirmaciones con que en EL DILUVIO del pasado viernes daba la certidumbre de la actuación provechosa de don Amador Garrell en el periodismo, don Amador Garrell contesta «Aclarando conceptos» (dice el epígrafe), en la edición de ayer.

El señor Garrell no aclara en nada lo muy pero muy claro que tuve que exponerle. Se limita a comentar saliendo del trance lo mejor posible, y sin que consiga ni siquiera encontrar medios para desvirtuar ninguno de los conceptos que le expuse anteriormente.

Acaba el señor Garrell retirándose del palenque con la frase burda de que no va a tomarse la molestia de contestarme otra vez. Ya debió optar por no contestarme en la primera ocasión, lo que, indudablemente, le hubiera ahorrado la situación violenta en que se ha metido.

Està ya el asunto «visto para sentencia». La opinió sabrà apreciar dónde y cómo se cobija la inmoralidad que ha promovido la polémica cuyo epilogo hoy tiene lugar. - AMADEO BARBANY.»

Però, el què ens ha proporcionat més llum sobre l'afer, han estat aquestes actes del Comitè Directiu del Patronat de què he parlat. En elles vaig descobrir que el xiroi articulista, disfrutà indegudament dels beneficis d'una beca que mai li va ésser concedida, com es podrà fàcilment comprovar amb la lectura parcial de les al·ludides actes. Diuen així:

Acta de 27 de Juny de 1929. — «El Sr. Vegué, pide al Comité del Patronato, cuide de averiguar en que situación se encuentran los alumnos José Aragónés Xiol y Amador Garrell Soto, que solicitaron una beca al principio del curso, al igual que otros compañeros, y que habiéndose ya resuelto por parte de la Corporación Municipal las instancias de todos los demás nada hayan manifestado referente a la situación de estos escolares que han venido asistiendo a clase con toda regularidad **y sin que hayan satisfecho ninguna mensualidad.** Se delega al Sr. Marimón para que en nombre del Patronato averigüe como se encuentran estos expedientes.»

Acta de 16 de Setembre de 1929. — «También se acuerda in-

sistir cerca de la Corporación Municipal, para que resuelva las peticiones de becas hechas por los padres de los alumnos José Aragonés Xiol y Amador Garrell Soto, quienes asistiendo a clase regularmente **no satisfacen mensualidad** ni tampoco se les ha resuelto su petición en sentido afirmativo ni negativo.»

Acta de 20 de Febrer de 1930. — «El Comité Directivo acuerda el enterado de las becas concedidas por el Ayuntamiento a los alumnos que las solicitaron, si bien insiste de nuevo en el caso de los escolares Aragonés y Garrell que no se han resuelto todavía.»

(Actes del Comitè Directiu, pàgines 9, 15, 21 i 24.)

Crec que això és clar. Únicament si Amador Garrell hagués posteriorment satisfet l'import d'aquestes mensualitats, podria afirmar rodonament aquell «Amador Garrell no deu ni un cèntim», però malhauradament, dels antecedents que resulten en l'administració de l'Escola, puc i dec dir que aquest senyor a qui no sabem per quines raons li fou denegada la concessió d'una beca que sol·licitava, **deixà d'abonar aquestes pessetes que encara reté de l'Institut Docent de referència.**

Amador Garrell, avui el més gran enemic de la nostra Institució, per raó de conveniències purament personals i d'interessos perfectament confessables de botiga, preté en el seu hàbil article del passat diumenge, continuar la campanya insidiosa que s'ha emprès des de «El Diluvio», adaptada naturalment a les formes respectuoses amb què vol vestir «La Gralla». Preté parlar amb el cor a la ma, i ho fa amb el roc a la faixa. L'articulista del setmanari granollerí, que tot fa creure que es el mateix que el del diari barceloní, preté distreure el lector i concentrar la seva atenció sobre de la seva persona que vesteix impúdica-ment de «Simó de Cirineu».

Però els homes d'Acció que no havem vingut per a «furgar en els replecs de la vida privada» de ningú, però sí a treure la careta de tothom qui en portí, per a presentar-lo tal com és davant la consciència pública per a fer-lo conèixer de tothom, per

evitar possibles sorpreses desagradables, ens permetem avui de replicar a aquest mestre de la prosa, no pas per molestar-lo a ell, que no ens interessa. Ens permetem de rectificar el què ha escrit —segurament en un moment de deliri— i li diem: Quan Macià va venir a Granollers el dia 8 de Desembre de l'any 1922, vos estaveu a l'altra banda de la barricada, al costat dels homes que ens negaren la teulada.

Quan aquella memorable reunió de l'«Associació de Música» a la sala de «La Alhambra» en la que es protestava de l'adhesió col·lectiva a l'homenatge del cacic, vos actuaveu al costat del cacic.

Quan l'alçament de tota la ciutat contra la impopularitat de l'emprèstit, vos i «La Gralla» callareu.

Quan abans de la Dictadura l'Ajuntament de Granollers s'adheria a actes d'homenatge a Martínez Anido, governador de Barcelona, vos estaveu al costat de l'Ajuntament.

Quan les dues visites de les patums reials, durant la Dictadura, vos contribuïreu a l'èxit de la festa i ho solemnitzareu amb un extraordinari de «La Gralla».

Quan l'Ajuntament de Granollers, per raons inconfessables d'ordre polític, s'afrontà amb la Mancomunitat de Catalunya i es negà a pagar el contingent provincial, vos des de «La Gralla» estimulaveu l'actitud de rebeldia del nostre Ajuntament i justificareu a el cacic quan aquest corregué a pagar quan fou posada la presidència a mans d'en Sala de Terrassa.

«La Gralla», aquesta premsa immaculada, absolutament identificada amb vos, ha fet política circumstancial al costat dels arrivistes i per això us prego que compareu la nota minça amb que ressenyareu l'any 1922 la visita d'En Macià, amb aquestes dues planes amb que preteniu conquerir avui la predilecció de l'Avi.

I si en qualque ocasió us haveu comportat com a ciutadà centper cent —que no ho nego—, caldria escatir-ne les causes. No podria ésser per a defugir la coincidència amb un cas de competència comercial que es trobés a l'altra banda de la brana?

RAMON MONTAÑA

DE COL·LABORACIÓ

ECONOMIA I FINANCES

COMENTARI A UN ARTICLE

Dijous, dia 5 del corrent, aparegué a les columnes de «La Veu de Catalunya» un article que versant sobre la crisi econòmica mundial i signat per una de les més importants autoritats en matèria financiera, senyor Cambó, tenint per títol «El pànic i la confiança». El sol fet de què nosaltres hagim tractat el mateix tema amb anterioritat en les columnes d'Acció, ens indueix a fer un breu comentari sobre el mateix, màxim si es té en compte la coincidència de criteri en alguns punts de l'esmentada qüestió, que com la sobreproducció ocorreguda en el període 1922-29 i els deutes de guerra atribueix també el senyor Cambó com a causes originàries de la crisi mundial, puix si bé diu que «per damunt de tots els factors econòmics i financers, el que més influeix en el persistent agreujament de la crisi, és el **pànic** i que la única cosa que pot posar-hi terme, millorant per ella sola la situació i permetent que pugui aplicar-se, amb eficàcia, remeis específics, és la **confiança**», més avall explica en que ha de consistir aital **confiança**, de la següent manera: «una intel·ligència sincera i total entre França i Alemanya; un acord que anivelli els pressupostos dels Estats de l'enorme feixuguesa de les despeses militars i alliberi la humanitat d'una angouxa constant; una solució definitiva del problema dels deutes de guerra...», i més avall afegeix: «Caldrà examinar si cal prosseguir, o modificar, o abandonar la política de racionalització que

ha estat de moda en els darrers anys, i que ha contribuït tant a crear el desequilibri entre la producció i el consum i a desenvolupar aquesta formidable malaltia dels obrers sense feina, que constitueix un ferment de revolució social i produeix el desordre en els pressupostos de l'Estat, de la Província i del Municipi.»

Aquests paràgrafs els reproduïm per considerar-los els més importants del seu article, car d'ells i complementats pel conjunt de l'article, se'n dedueix que el senyor Cambó reconeix també com a causes originàries de la crisi, la sobreproducció que tingué lloc en el període 1922-29, per un excés de racionalització de les indústries i un excés de la maquinària, i els deutes de guerra; puix si bé avui dia la sobreproducció va desaparèixer per a ésser substituïda per el **pànic**, ço és per un defalliment general de negocis i per manca de demanda de primeres matèries, això no es res més que una nova fase del decurs de la crisi produïda per les causes originàries esmentades; succeeix el mateix que amb una persona que se li lesioni algún òrgan, que fa que s'alteri el funcionament normal del seu organisme i que es manifesta amb un defalliment general de la mateixa.

El senyor Cambó confessa en el seu interessant article, encara que molt dissimuladament, que la causa de la crisi que està devorant a la humanitat, és l'abús que ha comès en els darrers

anys que han succeït a la Gran Guerra, el règim capitalista de l'economia del món; criteri aquest que el compartim del tot i que creiem d'absoluta necessitat que els diversos Estats es posin d'acord en matèria de legislació social a fi d'escursar les riendes al capitalisme si és que es vol sortir d'una vegada de l'anguniosa situació d'avui i orientar l'economia per nous viarans de prosperitat. Una supressió total del règim capitalista seria actualment temerari i de caràcter fatal; la estructura social de la humanitat no està encara prou preparada per a rebre un canvi tan radical; però una revisió del mateix —i ben entès, volem dir un Govern en cada Estat que estigui amb íntim contacte i concòrdia amb els demés dels altres països i que legisli amb el sentit de coordinar els factors de la Producció i coordini els interessos econòmics de Estat amb Estat— és, al nostre entendre necessària per donar solució a la crisi i evitar o quan menys atenuar els efectes de les que puguin presentar-se a l'avenir.

«Un acord que anivelli els pressupostos dels Estats de l'enorme feixuguesa de les despeses militars...» —diu el senyor Cambó—; mes aquest acord que pregona el senyor Cambó com a remei de la crisi, no pot ésser altre que un acord econòmic amb les diverses nacions. Mentre cada nació continuï voltada d'una formidable barrera duanera que impedeixi la sortida dels productes de les demés; mentre les nacions acreedores per reparacions de guerra segueixin negant-se a acceptar el cobrament de llurs crèdits amb espècies, lo qual permetria lliberar als deutors de l'enorme càrrega que suporten a l'ensem que es donaria feina a llurs obrers; i mentre cada nació procuri derrotar econòmicament a les demés arrebatant-les-hi mercats amb mires a estendre el seu domini econòmic, no hi hauria l'empenta

Amador Garrell des d'el seu periòdic, diumenge passat, repel·leix un atac de què fou objecte des de el nostre setmanari, i es lamenta vivament de què sigui un atac personal. Cal dir, en honor a la veritat, que Amador Garrell que sap jugar molt bé el paper de víctima propiciatòria, i té una habilitat extremada quan té la pluma als dits, gairebé sortiríem convençuts de la lectura de la seva defensa, però... Però Amador Garrell, malgrat i la seva habilitat, no surt amb la seva. I direm el perquè. Amador Garrell es queixa d'un atac personal, i per a defensar-se, involucra quatre noms, que equival a dir que fa responsables a quatre senyors de l'atac de què és objecte, i sap perfectament que el nostre periòdic té un director responsable, i tots els originals han d'anar signats i han d'esser-ne responsables els seus autors.

Tot això vol dir, que repel·leix l'atac, portant a cap amb una habilitat extremada, un quadruple atac personal. Perquè mai podrà dir-nos Amador Garrell quina mena de relació té ACCIO, posem per cas, amb Esteve Camillo, ni què hi té a veure el signant de l'article que va contra d'Amador Garrell, amb els tinentes-alcaldes Montañà i Busquets, i amb Domènec Colomer. Si hem de dir les coses basant-nos en suposicions, hem de creure que anirem a parar lluny, molt lluny. I sobretot Amador Garrell —i ací ens permetem dar un bon consell—, que no es lamenti d'atacs personals, atacant personalment a altres senyors tan susceptibles com ho pugui ésser el primer, ni presumi amb habilitats, que a fi de comptes aquestes poden girar-se sobre seu mateix.

d'optimisme que el senyor Cambó creu necessària per a salvar la crisi actual. La mala distribució de les riqueses origina molta part de la crisi i aquesta mala distribució és conseqüència de l'hostilitat econòmica que hi ha entre les nacions. Es parla de desarm i mai vé; i ni vindrà mentre no vingui abans el desarm econòmic; la història i l'experiència demostren que la Guerra econòmica ha precedit sempre a la Guerra de les armes.

Quant el pànic que el senyor Cambó diu que és el que més influeix en l'agreuament de la crisi, i que es manifesta amb un retraïment per part de tothom de les despeses, molta part d'aquest pànic és una manca de capacitat de consum. Molta part de la massa social no despent perquè li manca els medis per a fer-ho: els 20 milions i escatx que estan en atur forçós han vist reduïts els ingressos de llurs famílies i menjan mercès als pressupostos de l'Estat, de la Província i del Municipi; i les classes socials més elevades també han vist reduïts llurs ingressos perquè s'els hi ha presentat l'època de les vaques flagues, i allà on no n'hi entren no s'en poden esmerçar.

Qui ho diria: hi ha una gran massa social que sofreix per manca de capacitat de consum i en canvi es destrueixen camps de blat, de cotó i d'altres primeres matèries perquè sobren. Quina incua paradoxal!

PERE FALGÀ VIVES

NOTA: Ens plau avinentar als nostres lectors que mentre escrivim aquest article, «La Veu de Catalunya» anuncia una sèrie d'articles del exministre de Finances senyor Ventosa i Calvell sobre també «La crisi econòmica mundial». Si bé no sabem el que dirà aquest senyor, no obstant, és de suposar que no diferirà del criteri del seu col·lega senyor Cambó, puix ambdós, tothom sap que són economistes de la mateixa Escola.

Sessió Municipal

Abans que tot, hem de fer constar que, degut a l'acalorada sessió municipal del dijous de la setmana passada, s'ens suggerí l'idea de publicar faceciosament a cada número, els debats que, arrel de les proposicions i dictamens que continuament es presenten, s'entaulen entre els nostres Consellers. Tanmateix, però, a la sessió de dijous passat tinguérem un desengany, ja que semblava sinó que tots s'haguessin posat d'acord per fer-nos la guitza. Allò no fou una sessió d'Ajuntament. A desgrat nostre semblà uns funerals d'oncle ric. Tothom estava trist i capficat, àdhuc els que més varen fer-se sentir, o siguin el tinent d'Alcalde Sr. Busquets i el Sr. Pagès.

Però, així i tot, procurarem fer-hi el nostre comentari perquè a nosaltres ens agrada un xic la brometa i creiem que els llegidors d'Acció no ens ho censuraran.

A les dinou hores i cinc minuts comencen a

arribar els Consellers. El primer en entrar es el Sr. Pepet Valent amb la seva clàssica gorra anglesa, i el seu paper secant auxiliar per a la suor. Ell sempre tan fresquet i *risueño* com qui no ha trencat mai cap plat ni cap olla. A continuació arriben els Srs. Gual, Gibert, Pineda, Colomé, Pagès, Estrada, Ribas, Taberner, Bofill, Tió, Aymerich, Busquets, Montanyà i Camillo que van assentant-se en llurs escons.

S'aixeca teló a les dinou deu, i a continuació es llegeix l'acta anterior que es quilomètrica. (¡Amb la mandanga que hi va haver dijous passat!) El Sr. Pagès fa unes objeccions a l'acta referents a unes paraules que digué el Sr. Busquets la sessió passada i que —diu ell— no consten a l'acta.

Li contesta el Sr. Busquets fent una aclaració al Sr. Pagès de què les paraules que ell digué no són precisament les que el Sr. Pagès li imputa.

Intervé el Sr. Montañà que aclareix també la nuvolada i sembla (això es una opinió nostra) que el Sr. Pagès queda convençut.

Després de mitja hora de discutir nicieses i en el transcurs de la qual el Sr. Pagès ha demanat la paraula 27 vegades i mitja, total per no dir res, s'aprovà l'acta anterior introduint unes modificacions que ha fet objecte el Sr. Busquets.

Acte seguit es va a llegir una relació de comptes a pagar i així que el Sr. Secretari obre el bec, l'interpela el Sr. Pagès, qui demana perdó a la Comissió d'Hisenda, de la qual en forma part, per haver fet campana en la darrera reunió. El Sr. Busquets amb la seva mitja rialleta l'absolt, mitjansant de promete no tornar-hi més. (¡Ei! a fer campana.)

Es llegeix una comunicació d'un tal Miró que no podem apreciar lo que aquest senyor demana. (A la Plaça es sent un xibarrí de xiulets que són la causa de no poder averiguar el que s'està llegint. En aquest moment entra a la sala pública l'exconserge de l'Unió Liberal, no sabem tampoc si els xiulets anaven dirigits a ell, suposem que no) Queda rebutjada per unanimitat la pretensió del Sr. Miró.

S'aproven diversos permisos per obres. El Sr. Pagès pregunta si s'apliquen els arbitris corresponsants.

En Pepet Valent s'el mira tot estranyat i no obra el bec. Està aixafat. Encara li dura la repulsa de la setmana passada. No gosa dir res.

El Sr. Montañà contestà afirmativament a la pregunta del Sr. Pagès.

Es llegeix una comunicació dels Ajuntaments caps de Partit de la província de Girona sol·licitant la reposició de les presons, a tots els Caps de Partit i demana l'adhesió del nostre Ajuntament.

El Sr. Montañà diu que tota vegada que abans pagaven les despeses dels funcionaris de presons l'Estat i ara han de pagar-les els Ajuntaments, demana que s'adhereixin a aquesta proposició. S'acorda adherir-s'hi.

Altres comunicació del Foment de la Sardana (caixista al tanto) demanant permís per instal·lar tres pissarres en diferents llocs de la localitat a fi d'anunciar les ballades de sardanes que aquella entitat celebra. Queda acordat concedir-lo sense pagament d'arbitris.

Queda damunt de la taula a pres del

Sr. Busquets, una comunicació de la Generalitat demanant una subvenció per a la creació d'un nou organisme inherent a la Generalitat.

S'aprova a continuació el cobrament de 13,900 pessetes que deu efectuar-lo l'Agent Sr. Martori a Hisenda.

PRECS i PREGUNTES

Demana la paraula el Sr. Estrada i després de recitar una dècima, felicita al Sr. Alcalde i empleats que intervingueren en la detenció d'un camió que conduïa vi de frau i demana que la mateixa vigilància que s'exerceix en els alcofolls es faci també amb el frau de tossino. Demana que cada vegada que es logri una presa com la que ha fet esment, es convoqui a reunió la comissió d'alcofolls, tal com aquesta vegada s'ha fet. Li contesta el Sr. Camillo dient-li que així es farà.

El Sr. Montañà demana que s'imposi també una pena als que col·laboraren a fer el frau.

El Sr. Pagès diu que també ho creu convenient i demana que s'apliqui una multa forta.

En Pepet Valent obra el bec per primera vegada i diu que ell també ho creu necessari.

A continuació el Sr. Pagès implora a la Comissió de Foment per tal de què li arreglin el carrer de Pi i Margall, ja que —diu— es intransitable.

El Sr. Busquets, que avui està un xic més reposat que la setmana passada i sembla que vol complaure al Sr. Pagès, li diu que s'en preocuparan i anuncia a la vegada un projecte de reforma d'aquell carrer. El Sr. Pagès es dona per satisfet. (El Sr. Tardà el toca per l'espatlla i li diu a cau d'orella: Després diràs que no t'estima En Busquets! El Sr. Pagès s'el mira de reüll.)

Seguidament el Sr. Montañà proposa l'acord de convocar a concurs la plaça d'interventor.

El Sr. Tardà que avui està molt descentrat (creiem que n'hi passa alguna) diu que ja està convocada. Així ho ha llegit a la Gaseta. (planxa.)

El Sr. Busquets li contesta que el que ha llegit el Sr. Tardà es refereix a la plaça de dipositiari.

El Sr. Pagès demana si no poden haver incorregut en responsabilitats en no haver-ho fet anteriorment.

El Sr. Montañà li contesta que no tingui por i a continuació fa una petició a tots els Consellers demanant que se li permeti reproduir per mitjà de la Premsa actes celebrades en diferents sessions i que es refereixen a acords presos degut al afer del Col·legi de Segona Ensenyança. (Al sentir Col·legi el Sr. Estrada li agafa un atac de estómac i va per fugir. Hem de recordar al lector que aquest Sr. va manifestar que no volia saber res més del Col·legi de Segona Ensenyança) Tots els Consellers donen el seu consentiment al Sr. Montañà.

En tocar el Sr. Camillo el timbre per tirar teló ho ha fet amb tanta força que quiscun regidor s'ha despertat tot sobressaltat trencant el pacífic son que ja comença a ésser crònic durant les sessions.

Abans d'acabar aquesta petita ressenya, hem de fer un prec al Sr. Alcalde.

Primer: que durant les sessions d'Ajuntament funcioni la salamandra i així els regidors es podran treure l'abric.

Segon: Que ens tregui, als de la premsa, aquella taula *antiguo régimen* que ens hi van posar l'última sessió i que es pot guardar pel foc de Sant Joan, car únicament per això pot servir.

L... fins la setmana entrant. — OLGA ZHAN

Imp. Cucurella / Corró, 9 / Tel. 24 / Granollers